Ч. 70 Четвер 15 (2) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

„Pester Lloyd“ про реформи в австрийскій армії. Новий переворот в Туреччині.

„Pester Lloyd“ обговорює справу реформ в армії, вказуючи на великі недостачі, особливо в уоруженю артилериї, до котрої треба було покликати частину рекрутів з піхоти. Надто вказує „Pester Lloyd“ на намірене випосажене фльоти, що спричинить підвисшене побору новобранців.

Значіне фльоти военної виявила довідно і наглядно россійско-японьска війна і тому й Австро-Угорщина звернула тепер більшу бачність на реформу своєї военної фльоти. Вже в попередній делеґациї адмірал Монтекукулі заявив, що австро-угорске правительство в найблизшім часї буде приневолене виступити з домаганем значнійшого кредиту на три кораблї великих розмірів. Дотепер найбільші военні кораблї австро-угорскі мали позмности до 12.000 тон, а досьвід поучив, що тим більшу вартість має военний корабель, чим більшу має спромогу випираня води. Тому Анґлія в послїдних часах впровадили тип великаньских кораблїв т. зв. Dreadnoughts (Дреднот т. зн. „Неустрашимі“) а за нею слїдом пішла Німеччина, котра до 1912 року має дійти до 17 таких кораблїв, а еї союзниця Австро-Угорщина має виставити 3 кораблї такого типу. В осїнній сесиї делеґацийній має адмірал Монтекукулі виступити з домаганем на ту цїль кредиту 5 мілїонів корон (як перша рата) на будову тих кораблїв.

Тими змаганями Австро-Угорщини, котрі мають метою обезпечене австро-угорского побережа, дуже роздратована Анґлія. Дневники „Standard“ і „Daily Express“ виразно докоряють Австро-Угорщині, що она має намір помагати у війні Німеччині против Анґлії, коли буде такі великаньскі кораблї, котрі збільшать союзну фльоту вімецку і дадуть їй перевагу над анґлїйскою, що зложена в значній части з кораблїв старого типу. Анґлїйцям висуває ся перед очи мара пораженя коло Гестінґс, коли Вільгельм норманьский, званий Завойовником, в 1066 роцї виступив з домаганями до анґлїйскої корони і здобув Анґлію.

Константинополь есть від вчера рана місцем войскової революциї, котра до вечера вспіла запанувати над містом, спрятати молодотурецке правительство і з улиці вакинути свою волю султанови. Туреччина, котра перед роком при помочи того самого войска скинула з себе тягар вікової неволї і станула до роботи над внутрішним своїм відродженем, нинї вертає знов до реакцийного правительства.

Вісти, які доси наспіли, дають такий образ подій вчерашного дня в Константинополи:

Вчасним ранком удали ся два баталїони, стоячі залогою в Константинополи, до мечету сьв. Софії і до парляменту. На їх чолї ішло лиш небогато офіцирів, бо прочих заарештовано в касарнях. Парляментарну сторожу, зложену з солуньских стрільців, усунено; офіцирів їх зранено. Так само усунено сторожу Порти. На площи Гіподрому зібрали ся товпи населеня, що доходили до 100.000 голов і замкнули доступ до парляменту. Пізнїйше прилучило ся до зібраної товпи 6.000 софтів т. є. духовних магометаньских студентів і заявили, що будуть тут ждати на привернене прав ісляму. Кількох офіцирів, що належали до молодотурецкого комітету, мало погибнути. О годині $10^{1}/_{2}$ прилучила ся до збунтованого войска і артилерия.

На вість про ті розрухи написав президент парляменту Ахмед Різа лист, в котрім заявив, що ділає в інтересї вітчини, коли внесе свою димісию. Також великий везир, а з ним цілий кабінет подали ся до димісиї. Султан ті димісиї приймив і іменував Кіяміля

36)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Глава двайцять друга.

Каяне.

Ми виділи попереду, яку зміну зробило велике нещасте в умі полковника Клїффорда; але й Роберта Бартлія зворушили до самої глубини страшні наслїдки его злочину. Бартлї подобав на чоловіка, котрий суне ся по лагіднім спаді зарослім муравою і нараз видить ся над берегом бездонної пропасти. Він був самолюбивий і захланний а навіть і безсовістний, але все-таки не лютий і не з тих, що готові допускати ся насильства. Кровавий злочин наповняв его так само відразою як і кождого доброго і честного чоловіка. А тепер мусів він дожити того, що під впливом безсовістного падлюки сплямив свої руки кровю того чоловіка, котрий доси був его найлїпшим приятелем і зробив его богачем, кровю невинної молодої дївчини, котра не лиш через тілько лїт забезпечувала єму майно і гроші, але ще крім того своєю красою і прихильностию вносила ясність і тепло в его хату.

Сьвідомість такого злочину майже зводила Бартлія з розуму, що проявляло ся у него двояким способом: страшенним роздразненем і глухою розпукою. Оба тоті стани зміняли ся день і ніч у него, бо сон его зовсїм не брав ся. Все, що він поробив для ратованя засипаних, було добре і слушне, але его поведене при тім було так дивне і роздразнене, що робітники шептали один другому до уха, що пан Бартлї готов ще з розуму зійти. Дома знову попадав він в повну розпуки задуму.

В такім станї знаходив ся він, коли єму другого вечера по вибуху дали знати, що хтось прийшов. Він гадав, що то може якийсь післанець з копальнї і казав его впустити, а сам спустивши голову в долину, задумав ся так дуже, що здавало ся, мов би задрімав. В такім станї зачуло нараз его ухо якийсь голос, котрий роздразнив его до крайности.

— Ну, щож, дїдусю, удало ся?! — сказав хтось до него, а він на то аж кинув ся.

— Чи то якийсь чорт тут до мене говорить? — замуркотїв він і навіть не подивив ся.

— О нї, — відповів на то Монктон весело — лиш один з его слуг а ваш найлїпший приятель.

— Мій приятель! — повторив Бартлї, а обернувшись, подивив ся на него.

— А вже-ж — сказав Моктон — ваш дуже добрий приятель, той, що поміг вам прийти до розуму і відваги та видобув вас з матнї, а за то упхав в неї Гопа і его доньку. Та нї, доньки не упхав, бо она з великої мудрости сама упхала ся.

— А таки так! — крикнув Бартлї сердито — то ви зробили з мене убийника. Як би не ви, то я остав би ся був лиш мантієм.... А то через вас я маю убийство на своїй совісти.

— Тихо, старий! — сказав на то Монктон. — От, як то зле дивити ся на якусь річ лиш з одного боку. Ви преці зовсїм инакше думали; може собі пригадуєте, що ви ставили єму великодушні предложеня. Але єму забагало ся борби на ножі, тепер має еї. То его власна вина, що знайшов собі смерть під развалинами копальнї.

— Не дай то Боже!

— Але ви тепер безпечні.

— В пеклї! — крикнув Бартлї.

— То вилїзьте звідтам, коли ваша ласка — відповів Монктон — і поговорім з собою на розум... Я... я прочитав ту історию в ґазетах якраз, коли мав з Дербі їхати до Льондону. Отже я вернув ся і підійшов до місця нещастя так близько як лиш було можна, щоби не виставитись на небезпечність. Здаєсь, що працюють пильно над тим, щоби прочистити оба входові закопи: дві льокомобілї і множество робітників зміняють ся безнастанно при роботі... Хто то взяв ту роботу в свої руки?

— Я сам — відповів Бартлї.

— То розумно... тим способом пускаєте людем блахмана в очи; бо що цїла тота робота лиш чиста комедия, то ви знаєте найлїпше... Але вн хочете бодай щось удавати, коли вже Гопа не можна уратувати.

— А я таки можу его уратувати і вирятую! — сказав Бертлї. — Господь Бог змилує ся над грішником, котрий кає ся, як змилував ся колись над каючим ся злодієм.

пашу великим везиром, Саіда міністром справ заграничних, а Назіма міністром війни.

Взагалі, як пишуть, положенє єсть поважне. Бунтівники обсадили парлямент і впускають тілько послів. До бунтівників прилучила ся і товпа уоружена. Здаєть ся, що збунтовала ся більша половина войска і що міністерство війни може числити тілько на дуже малу силу. Бунт мала викликати т. зв. ліберальна унія, противна молодотуркам і магометаньске духовеньство. Впрочім всі донесеня доси дуже неясні і годі поки що виробити собі правдиве понятє про те, що тепер в Туреччині діє ся.

Новинки.

Львів, дня 14-го цьвітня 1909

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский вернув вже до Львова.

— **Віцепрезидент краєв. Ради шкільн.** др. Ігнатий Дембовский виїхав зі Львова в справах урядових і задля короткого відпочинку. З тої причини не буде уділяти авдиенций до кінця сего місяця.

— **Розпущенє резервістів.** Міністерство війни зарядило, щоби розпочато розпускати резервістів, перебуваючих в Босні, Герцоговині і Дальматиї. Підчас коли вже кілька днів тому назад заряджено безпроволочне випущенє тих резервістів, котрі внутр монархії були покликані до евентуального доповненя, тепер заряджено, щоби всіх резервістів, які знаходять ся в пограничних краях в міру можности транспорту відослано до домів і розброєно та перенесено їх в стан нечинний. Розуміє ся, що тим обняті суть також і ті резервісти, котрі в 1908 р. скінчили третий рік служби, але були задержані до вимкової служби. З покликаних резервістів запасових буде лиш тілько задержаних, кілько потреба, щоби войско в Босні, Герцеговині і Дальматиї полудневій удержати на висшій мирній стопі. Воякам, котрих в груди 1908 по скінченю 3-го року служби задержано, буде час той вчислений яко третя вправа войскова, всім же иншим резервістам числить ся він за одну вправу. Зі взгляду на трудні услівя перевозу і значну віддаль треба з тим числити ся, що транспорт резервістів буде вимагати досить богато часу.

— **З Заліщик** доносять: Філія руского Тов. педагогічного подає до відома, що з днем 1 мая отвирає у себе в Заліщиках курс приготовляючий до гімназиї і шкіл виділових. За всіми інформациями що до удержаня і що до оплати за науку просимо звертатись зараз до о. катех. Йосифа Савицкого в Заліщиках.

— **Дрібні вісти.** В Перемишли відбуде ся в днях 19 і 20 с. м. віче майстрів пекарских з цілої Галичини. Єсть надія, що хліб ще більше подорожіє, бо до обниженя ціни віче певно не причинить ся. — Стрілянина підчас сьвят заставила поготівлю ратункову в кільканайцяти случаях подавати поміч. — П. К. Старосольський, емерит. радник судовий згубив золоту спинку з брилянтами вартости 80 К, а п. Олена Бендиля згубила в ул. Кілїньского чорний полярес з 8 К і короткий золотий ланцушок з хрестиком вартости 120 К. — На ул. Зибликевича арештовано вчера Івана Мартенса підозріного о крадіж у віцепрезидента краєв. Дирекциї скарбу п. Прокоповича. — Пану Николаеви Серединьскому вкрав невислїджений доси злодій з помешканя при ул. Курковій ч. 11 одїнє вартости 50 К. — В неділю рано дало ся в Триесті почути дуже сильне землетрясенє у великій віддалї.

— **Зрівнанє календарів.** Греко-католицка церков на Угорщині рішила ся приняти від Великодня 1910 в. календар нового стиля або т. зв. григоряньский. Тим способом сьвята після грецкого обряду будуть зрівнані з латиньскими. — Час би й у нас о тім подумати. На такій зміні, за котрою промавляє не лиш здоровий розум і наука, але й практична потреба, вискала би лиш наша церков і наша народність. Нині, особливо по містах, множество робітників, слуг і людий з найнизших верств суспільности, змушені в свої сьвята працювати і виконувати свою службу, через що відчужують ся своїй церкві, а тим самим і свому народови. Нині дивуємо ся, що так богато людий по містах покидає наш обряд. Нема ні найменшого сумніву, що одним з арґументів, переконуючих тих людий, єсть також ріжниця в сьвятах, не дозволяюча їм як слід виконувати практики релігійні після свого обряду. Злу прислугу роблять своїй церкві і свому народови ті, котрі з хибно понятого якогось консерватизму чи з хибної обави якоїсь шкоди для нашого обряду, противлять ся зрівнаню календаря, котре преці не лиш під взглядом релігійним і обрядовим, але й під взглядом економічним та народним вийшло би лиш в користь нашому народови.

— **Застрілене убийника в криміналі.** В краківскім криміналі викликав був на сам Великдень, в неділю велику бучу убийник коршмарів в Пачултовицях під Крешовицями, Роман Барціцкі, званий також Більским, і остаточно погиб від кулї підчас тої бучі. Барціцкий порозумів ся з другими, також дуже небезпечними арештантами, головно з якимсь Оркішом, котрий втік з Росиї і мав небавком бути виданий росийским властям за убийство та постановив втечи з криміналу. В тій цїли забили заговірники до казні дозорця Сьвітушака, щоби віби то дав їм води, а коли Сьвітушак увійшов, Оркіш закинув єму на шию скручений ручник і зачав душити, щоби єму відтак відобрати ключі від дверий з коритаря вязниці до коритаря в будинку судовім. Сьвітушакови однак удало ся крикнути. На крик єго збігли ся другі дозорці і увільнили товариша, але арештанти вирвавши дошки з ошальованя клозету, узброїли ся ними і забарикадували ся в казни та грозили, що убють кождого, хто важить ся зайти. Тоді управитель вязниці Пржикіт хотів успокоїти арештантів а хотячи увійти до середини, загрозив їм, що каже стріляти. Окремо же приказав дозорцеви станути коло віконця в дверех і на случай, коли би хтось хотів кинути ся на него (Пржикіта), щоби стрілив на пострах в гору. Коли управитель пробовав увійти до дверий і відхилив двері, замахнув ся Більский на него дошкою. Дозорець в тій хвили не видів у віконци нікого і потягнув за цинґель від револьвера. Рівночасно підсунула ся голова Більского а куля провертіла єму кість чолову і мозок та вийшла за ухом з другого боку а Більский погиб на місци. Більский був також родом з Царства польского і мав літ 23.

— **Військова бранка** в окрузї львівского корпуса відбуде ся в отсих днях: в Будзанові 14—17 цьвітня, в Теребовлі 19—24 цьвітня, в Збаражи 26 цьвітня — 1 мая, в Підволочисках 3—5 мая, в Скалаті 7—15 мая, в Тернополі 17 мая — 1 червня, в Снятині 21 цьв. до 3 мая, в Печеніжині 5—8 мая, в Яблонові 10—13 мая, в Косові 15—26 мая, в Жабю 28 до 29 мая, в Коломиї 14—30 цьвітня; в Сокалі 14—23 цьвітня, в Белзі 24—27 цьвітня, у Львові (повіт) 29 цьвітня — 13 мая, у Львові (місто) 14—28 мая, в Мостах вел. 14—17 цьвітня; в Глинянах 14—17 цьвітня, в Перемишлянах 19—24 цьв., в Бурштині 26—30 цьв., в Болшівцях 3—5 мая, в Рогатині 7—14 мая, в Підгайцях 17—29 мая, в Ковові 14—19 цьв., в Бережанах 21—28 цьв., в Вібрці 20 цьв. — 6 мая; в Надвірній 14—24 цьв., в Галичи 26

Монктон видивив ся усьміхнений на него.

— Хтож то вас так навчив? Чи не який сьвященик?

— Моя власна совість. Ненавиджу себе самого так само як і вас, нужденнику послідний!

— Ого! — відозвав ся Монктон подивившись злобно на Бартлія. — Так плете той, що хотів би зрадити свого спільника, щоби уратувати власну шкіру. Але уважайте добре, старенький і скажіть самі, хто мав в тім ділі найбільший інтерес? Ви позбули ся тим найнебезпечнійшого ворога, а я що на тім зискав? Передовсім заплатіть, мій паноньку, що обіцяли, а ні, то будьте певні, що самі собі тим яму викопаєте, але я єї вже устережу ся.

— З вас так само дурний як і недобрий чоловічиско — сказав на то Бартлї. — Як би мені щось на тім залежало! Коли Гопа і мою любу Марійку знайдуть неживими, то я розкажу все докладно, хто і як їх позбавив житя а відтак і сам собі смерть зроблю.

Монктон не сказав на то нічого, лиш вибалушив очи на Бартлія.

— Входовий закіп вузкий — говорив Бартлї сам до себе. — Чому мали би они бути там живцем закопані? Добудемо ся до них, заким ще задушать ся... Ще їх можна буде вирятувати.

— Дурачиско з вас! Вирятувані ще би нас обжалували.

— Та що з того? Хоч би менї прийшло ся завтра засїсти на лаві обжалованих, то я би таки їх ще сего вечера хотів видобути з під землі, як би то лиш дало ся.

— Щоби за тиждень повиснути на шибеници або гнити в криміналї.

— То вже моя річ — сказав на то Бартлї повен розпуки; — о скілько зможу, буду старати ся направити мій злочин. Ніяка кара в сьвіті не може зрівнати ся з тими муками, які я тепер переходжу через вас, нужденнику! — Відтак приступив він нагло близше до Монктона і завертаючи очима мов божевільний, крикнув: Коли у вас житє добрих людий не має ніякої вартости, то може і на вашім власнім вам нічого не залежить.

— То преці инша річ — сказав на то Монктон.

— Що... ваше нужденне житє мало би ще якусь вартість?

— Оно у мене має більшу вартість як всї гроші цїлого сьвіта — відповів Монктон.

— А чогож виставляєте єго на небезпечність?

— Вибачте, любий пане, я того не роблю. То лиш мої помічники наставляють свої голови, але не я. Бен Бирилї найлїпшим на то доказом.

— То ви й єго виставили на небезпечність — сказав Бартлї і споглядав щораз лютійшим поглядом на Монктона а відтак вхопив гачок і зачав ним ніби поправляти в печи, підчас коли встромив очи в Монктона і завертав ними щораз несамовитійше. Та й Монктон не спускав єго з очий а рукою шукав клямки від дверий.

— Що се має значити? — спитав Монктон вже занепокоєний.

— Що має значити? — повторив Бартлї. — Я вам зараз скажу: Ви виставляєте ся на небезпечність, бо зважили ся зайти сюди і піднимати на глум нужденника, дразнити єго і намавляти дальше до злого того, котрого душу ви вже знищили. Бо то ви були той, що намовив мене позбавити житя найлїпшого на сьвіті чоловіка і найкрасшої дівчини, підчас коли добрим ділом було би винищити всї тоті гадюки і тото плюгавство, якого повно довкола. Я вас навчу, що значить, коли дурнуватий прийде до божевільного, щоби єму ще більше перевернути в голові... Доси був я падлюка — ви мене підмовили до кровавого злочину. Тим гірше для вас самих. Тамтих я позбивав — вас буду судити! — І з тими словами кинув ся мов тигр на Монктона.

Той отворив чим скорше двері, щоби втікати, але заким ще Монктон міг вибічи до сїний, свиснув гачок понад ним з такою силою, що вбив ся мов меч в дерево одвірка, засягнувши Монктона ледви в четвертій части а удар був так сильний, що Монктон як би на хвильку приголомшений впав в сїнех на колїна і руки. Але відтак схопив ся знов і перепуджений пустив ся втїкати. На єго щастє двері від сїний не були замкнені і він вибіг з хати та забіг в недалекі корчі і там сховав ся. Тут присїв він а хоч кров текла з него, анї не писнув, лиш сидів тихонько, дожидаючи догіднійшої хвилї, щоби міг безпечнійше сховати ся.

Дрожача гадюка не мала вже впрочім чого бояти ся. Бартлї не гнав ся за ним дальше як лиш до порога своєї комнати. Монктон довів єго до того нападу злости; скоро той падлюка щез, Бартлї попав знову в свою глуху задуму.

(Дальше буде).

цьв. — 1 мая, в Станиславові 3—11 мая, в Обертині 13—17 мая, в Городенці 19—28 мая, в Богородчанах 14—22 цьв., в Тисьменици 24 до 27 цьвтня, в Товмачи 29 цьв. — 6 мая, в Отинії 8—12 мая; в Золочеві 14—29 цьвітня, в Залізцях 1—6 мая, в Бродах 8—25 мая, в Камінці стр. 14—24 цьв., в Буску 16—30 цьв., в Зборові 3—11 мая; в Тлустім 14—17 цьв., в Заліщиках 19—24 цьв., в Гусятині 26 цьв. до 1 мая, в Копичинцях 3—10 мая, в Борщеві 12—22 мая, в Чорткові 14—24 цьв., в Бучачи 26 цьв. до 17 мая; в Жовкві 19—27 цьв.

Всячина

для науки і забави.

— **Три сонця над Сербією.** З Білграду доносять під датою 10. цьвітня: Жителі міст Земуня (Семлина) і Білграду та їх охрестности були сего дня сьвідками цікавого а досить рідкого з'явища. Оно показало ся рано о годині пів до 8. і тревало довше як годину. На східнім овиді показали ся, бачите, три сонця в значній віддалі від себе. Всі три були так ясні, що правдивого сонця від них не можна було відріжнити. Ті сонця відділяли від себе хмари, через що їх сьвітло видавало ся ще яркійше. Підчас того показала ся ще й сильно зігнена дуга і се величаве з'явище стало просто чаруючим. Забобонний сербский нарід поясняв собі се з'явище всіляко.

Але як пояснити се з'явище зі становища наук природних? Подібне з'явище можна частійше побачити на місяци. Иноді можна побачити, що довкола місяця, досить далеко від него зробить ся ясне біляве колесо. Се з'явище поясняє ся тим, що у воздусі знаходить ся тоненька верства пари, крізь котру переходять лучі сьвітла так, що переломлюючись в міхурцях пари, творять довкола жерела сьвітла в сім случаю місяця, ясне колесо. Зовсім подібне з'явище можна побачити в місті зимою на ліхтарнях, коли н. пр. їхати трамваєм, в котрім шиби покрили ся тоненькою верствою замерзлої пари. Довкола горіючої ліхтарні видко тоді ясний, иноді ще й закрашений красками дуги кружок.

Подібно й довкола сонця творить ся иноді ясне колесо, але найчастійше, коли сонце єсть ще низько над овидом. Коли таке колесо зробить ся довкола сонця, то тоді показує ся по найбільшій части ще ясна поземна смуга, або лиш дотикає ся колеса в двох противних від себе місцях. Там, де тота смуга сходить ся з колесом, єсть оно найяснійше і в тім місци видко нібн якесь друге сонце. В той спосіб утворять ся у воздусі по обох боках сонця два побічні сонця. Иноді показує ся таке побічне сонце в горі прямісенько над сонцем або замість того побічного сонця видко лиш каблук нібн від другого більшого колеса, котре дотикає ся меншого. Иноді видко лиш побічні колеса без колеса і ясної смуги — як, здає ся, було і над Сербією — або знов видко колеса і смугу без побічних сонць. В кождім случаю не показують ся тоті колеса і побічні сонця нікели при зовсім чистім воздусі. В горі у воздусі напротив сонця знаходять ся тоді мале сенькі шпильочки леду, кришталики, котрі творять шестистінні стовпики і переломлюють сьвітло сонця так, що викликують то з'явише, яке дня 10 с. м. видко було над Сербією. Коли сьвітло в тих кришталиках відбиває ся на їх прямих стінках, то тоді творять ся поземі смуги сьвітла; коли же сьвітло відбиває ся від поземих стінок на кришталі, то творять ся прямі смуги, а в місцях, де зійдуть ся оба способи відбиваня сьвітла, творять ся яснійші місця, котрі можуть иноді робити враженє побічних сонць.

— **Понятливий.** — Банкір Н. у Відни стояв перед дверми своєї контори, коли надійшов якийсь дрантиво виглядаючий молодий мужчина і несьміливо приступив до него та спитав: Чи маю честь говорити з паном банкіром Н.?

— Чого вам треба? — спитав банкір придивляючись недовірчиво молодому мужчині.

— Називаю ся Йосиф Б.; мій батько мав колись склеп з одінем на Найбав (передмістє Відня).

— Ах, то ви син мого старого — (хотів сказати „приятеля“, але не договорив) — мого старого Б. Ходіть до моеї контори.

Зайшовши тут розповів Йосиф історию своєї недолі. Родичі єму померли, він сам вже від довшого часу не має жадної посади. От і прийшло єму на гадку, як то бувало покійний єго батько згадував нераз про свого старого приятеля пана Н. і т. д. То своє оповіданє закінчив він просьбою о якусь запомогу.

Тронутий тим оповіданєм банкір приступив до зелізної каси, запхав ключик і — зараз єго знов виймив. Єго скупарство було, бачите, більше як єго добродійність.

— Мій любий друже — сказав він обертаючись, дам вам більше як запомогу, а то добру раду. От видите, я колись торгував старими лахами і став богачем. Чому ви не берете ся так само до того?

— Бо навіть і до такого інтересу треба бодай маленького основного капіталу.

— Та й я немав такого капіталу. Але я вам скажу довірочно, яким способом зробив я собі склад старих річий. Я мав старе, вже добре подерте одінє і пару вже дуже сходжених чобіт. Крім того мав я ще й одно порядне одінє. Се послїдне убирав я також, але лиш по части, отже на примір замість доброго сурдута убирав я подертий, а відтак, щоби дістати добрий сурдут ходив я в подертім доти, доки аж не знайшла ся якась милосердна людина, котра мені єго дала. То само робив я і з другими частями одіня, доки аж не призбирав собі добре дібраного і впорядкованого складу одіня. От видите, так треба робити!

Йосиф подякував за ту добру раду і пішов. Але вже за годину вернув знову в дуже подертім сурдуті і попросив банкіра о ліпший. Банкір урадований такою понятливостию ученика, здоймив зараз із себе свій вже трохи переношений конторовий сурдут і дав єго просячому, котрий подякував і пішов.

Коли банкір прийшов з контори до дому на обід, повитала єго жінка словами: А тобі нащо треба було твого нового чорного сурдута?

— Мені — мого нового — що се ти таке говориш?

— Атже ти прислав якогось молодого мужчину зі своїм конторовим сурдутом і казав собі принести твій новий чорний.

— А то злодюга! — замуркотів банкір — той ще доведе далеко!

А Йосиф Б. довів дійстно далеко, навіть дальше як єго учитель. Дім банковий який він оснував єсть ще й нині одним з найперших.

— **Переконуючо.**

Але чи то сьвіжі яйця? — Коли не вірите, то ходіть зі мною, а почуєте, як ще курки кудкудакають.

— **Найвідповіднїйша рубрика.**

Книговодець: Пане начальнику, під яку рубрику записати тоті гроші, з котрими касиер втік, чи в зиски, чи в страти? — Начальник: Запишіть в „біжучі видатки“.

— **На іменини.**

Гість (придивляючись бійці шевця з жінкою): Чи то майстер так що дня бє свою жінку? — Челядник: Ні, то нині майстер обходить свої іменини і длятого майстрова позволила раз єму виграти.

Телеґрами.

Константинополь 13 цьвітня. (9 год. веч.) Комендант корпуса сполучив в міністерстві війни 34 баталіонів і 22 пушок; крім того майже ціла кавалерия позістала вірна, але здає ся, офіцири вже не суть так певні, як давнійше. Ультіматум, яке комендант корпуса поставив ворохобникам що до того, щоби піддали ся, позістало без враженя, бо ворохобники суть певні своєї сили. Занепокоєнє викликує факт, що настрій релігійний заострив ся, о чім сьвідчить маніфестация магометаньского духовеньства і софтів (студентів, що учать ся на духовників), а також участь товпи в цілім руху.

Константинополь 13 цьвітня. (9 год. веч.) В сій хвили бувший міністер справ заграничних Тавфік (Tewfik) іменований великим везиром.

Константинополь 14 цьвітня. Іменованя Тавфіка вел. везиром ворохобники не приняли. Тепер ведуть ся переговори з ворохобниками що до особи вел. везира, отже діє ся подібно як за часів янічарів.

Константинополь 14 цьвітня. (Вечер). Саід паша має бути іменований вел. везиром. З передмість надходять нові войска і лучать ся з ворохобниками.

Константинополь 14 цьвітня. (2 год. рано). По оголошеню султаньского іраде зачали ворохобники стріляти на віват, що тревало півтора години. Дано кілька тисячів вистрілів, між иншими і з карабінів машинових та пушок. Загально думали, що веде ся борба між ворохобниками а иншими войсками а вна слїдок того настав був переполох. Ворохобники розходили ся відтак громадками до касарень.

Константинополь 14 цьвітня. (Год. 9·20 рано). Сензацийна чутка о небезпечности для Европейців єсть безосновна. Кореспондент бюра кореспонденцийного в супроводі драґомана міг по півночи ходити свобідно серед рядів вояків вертаючих до касарень без офіцирів. Вояки стріляли заєдно на віват.

Боцен 14 цьвітня. Цісар і цісарева німецкі приїхали тут о 5 год. 20 мін. і поїхали по 24 мін. в дальшу дорогу.

Льондон 14 цьвітня. Бюро Райтера довідує ся, що правительство анґлїйске повідомило вчера формально австро-угорске правительство, що готове згодити ся на знесенє арт. XXV. берлиньского договора.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 13 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця . .	12·40	до	12·70
Жито . .	9·30	до	9·60
Овес . .	8·50	до	8·80
Ячмінь пашний .	7·80	до	8·10
Ячмінь броварний	8·20	до	9·—
Ріпак . .	—·—	до	—·—
Льнянка. . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика . .	9·—	до	9·50
Бобик . .	8·20	до	8·50
Гречка . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	70·—	до	80·—
Конюшина біла .	35·—	до	55·—
Конюшина шведска .	70·—	до	85·—
Тимотка . .	28·—	до	34·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).